

Haat-liefdesverhouding

Je kent het vast wel; zo iemand waarmee je niet zonder kan, maar waarmee je eigenlijk ook niet samen kan. Voor de één die directe collega, voor de ander dat veel geziene familielid, terwijl sommigen het in zo'n geval over hun echtgenoot hebben. Vooral dat laatste geval is erg lastig. Ook ik heb zo'n haat-liefdesverhouding. Jarenlang eigenlijk al en tot op de dag van vandaag kabbelt deze relatie voort...

Het begon allemaal toen ik heel klein was. Totaal verliefd werd ik op haar, maar ik was nog erg jong. Moest wachten tot ze vond dat ik oud genoeg was. Dat wachten duurde lang, maar werd uiteindelijk beloond. Ze omarmde me en ik ging er minimaal één keer in de week heen. Toen ik ouder werd ging ik vaker heen en de frequentie werd verhoogd naar minimaal drie keer in de week. Tot op de dag van vandaag kom ik nog steeds net zo vaak bij haar langs. Maar goed, dat leek niet voldoende. Het was zelfs zo erg dat ik in de loop van de jaren dichtbij haar ben gaan wonen, want zij was erg honkvast en dacht niet aan verhuizen. Ondanks dat dit wel eens ter sprake is gekomen en er vooral door andere mensen over gesproken werd, woont zij nog steeds op plek als waar zij al jaren woont.

Supermooie momenten heb ik bij haar gehad en nog steeds geniet ik een paar keer per week volop wanneer ik bij haar ben. Tot zover enkel en alleen maar liefde. Maar veel haat was er ook. Zij heeft mij verschillende keren heel veel pijn gedaan, zonder dat ik haar daarvan eigenlijk de schuld kon geven. Dan kwam ik vervolgens ook maanden niet meer bij haar langs. Zelfs heel even over nagedacht om mijn liefde in haar helemaal op te zeggen. Nog steeds wordt ik maandagochtend vaak wakker en stap ik met pijn uit mijn bed. Dan ben ik zondag weer bij haar geweest en heeft zij mij indirect weer weten te raken. Dan geeft zij min of meer aan dat ik eigenlijk te oud voor haar wordt, maar daar wil ik nog niets van weten.

Ik kan mij namelijk geen leven voorstellen zonder onze plaatselijke voetbalclub. Victoria-O, de trots van ons dorp. Als jong jochie begonnen en ondertussen al jaren in het eerste elftal. Wel met een tussenpoos hier en daar, want de bijnaam 'man van glas' komt niet uit de lucht vallen. In zoverre de haat. Een paar afgescheurde kruisbanden, liesblessures, ingescheurde enkelbanden en vele andere blessures later voetbal ik er nog steeds. Een aantal keer gedacht om te stoppen, maar de liefde overwint.

Hoe mooi is het dat Obdam nog zo'n bloeiende voetbalclub heeft, waar vele mensen elkaar ontmoeten en al jaren plezier hebben. En met Victoria nog zeven andere voetbalclubs in de gemeente. En uiteraard alle andere sportverenigingen die onze gemeente rijk is. Want al deze clubs zijn veel meer dan alleen sportclubs. Ze zorgen voor leefbaarheid en verbinding in de dorpen en hoe belangrijk is het om deze verenigingen zo lang mogelijk in stand te houden. Dat is iets wat ik, en GBK met mij, belangrijk vind. Want in een haat-liefdesverhouding overwint toch vaak de liefde. We kunnen stiekem toch niet zonder ze. Hopelijk geldt dit ook voor al die gevallen waar het om de echtgenoot gaat...

Rens Kramer